ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Fyzikální ústav AV ČR, v.v.i.**, IČ 68378271
sídlem Na Slovance 1999/2, 182 21 Praha 8
právně zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Sirovátkem
sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 9. 2016, č. j. ÚOHS-R403/2015/VZ-37535/2016/321/Oho,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou Krajskému soudu v Brně dne 14. 11. 2016 žalobce brojí proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 12. 9. 2016, č. j. ÚOHS-R403/2015/VZ-37535/2016/321/Oho (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „správní orgán prvního

stupně“) ze dne 13. 11. 2015, č. j. ÚOHS-SO617/2015/VZ-39438/2015/532/ZČa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a zamítnut rozklad žalobce.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, tím, že v příslušných částech veřejné zakázky s názvem „DODÁVKA VÝPOČETNÍ TECHNIKY NA ROKY 2012 AŽ 2015“, zadávané ve formě otevřeného řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 5. 12. 2011 a uveřejněno v Informačním systému o veřejných zakázkách dne 6. 12. 2011, pod ev. č. 102433, ve znění opravy uveřejněné dne 9. 12. 2011 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 17. 12. 2011 pod ev. č. 2011/S 243-394116, ve znění opravy uveřejněné dne 1. 9. 2012, změnil technické podmínky konkrétních dílčích plnění veřejné zakázky, přičemž po provedených změnách neprodloužil lhůtu pro podání nabídek. Za uvedené mu byla uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Toto rozhodnutí žalovaný potvrdil napadeným rozhodnutím.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce má za to, že ani v jedné z označených částí veřejné zakázky nedošlo k naplnění znaků správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb. Předně namítl, že závěr žalovaného ohledně údajné změny podmínek dodatečnými informacemi k zadávacím podmínkám č. 5 ze dne 19. 1. 2012 a č. 9 ze dne 31. 1. 2012 je nesprávný a nezákonný, neboť byl učiněn na základě neúplně a nesprávně zjištěného skutkového stavu. Uvedl, že těmito informacemi pouze postavil najisto, že v rámci škály technických parametrů, které byly nastaveny jako minimální, akceptuje i kvalitativně a technicky obdobné či plně srovnatelné řešení dílčího a zcela marginálního technického prvku, což doložil ve správním řízení posudkem znaleckého ústavu APOGEO Esteem, a.s.

4. Podle žalobce žalovaný nijak nezohlednil, že žalobce není IT odborníkem, a proto jeho požadavkem bylo zajištění dodávky kompletní IT technologie. Rozhodující tedy bylo, aby dodané zboží fungovalo jako celek. Právě z toho důvodu stanovil technické parametry jako minimální tak, aby potenciální dodavatelé, kteří nedodávají pouze dílčí prvky výpočetní techniky, ale vytváří a připravují celé řešení poptávané výpočetní techniky, měli prostor navrhnout a nabídnout zadavateli řešení v souladu s jím nastavenými minimálními technickými požadavky na kvalitu a funkcionalitu. Žalovaný se přitom nezabýval charakterem poptávaného plnění, reálným významem jednotlivých marginálních technických prvků na předmět veřejné zakázky ani vlivem (byť i potencionálním) na rozsah okruhu potencionálních dodavatelů. Závěry znaleckého ústavu žalovaný reinterpretoval laickým způsobem. Nesouhlasil ani s tím, jakým způsobem žalovaný srovnával jednotlivé technické parametry a jaké závěry z tohoto srovnání vyvodil.

5. Za nesprávný označil žalobce i závěr žalovaného ohledně porušení § 39 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb. neprodloužením lhůty pro podání nabídek. Podle žalobce se žalovaný nedostatečně zabýval charakterem, obsahem a složitostí předmětu veřejné zakázky, neboť prokázal, že dodatečnými informacemi dotčené technické parametry byly zcela srovnatelné nebo obdobné a nebyla jimi jakkoliv zvýšena složitost nebo dotčen charakter původní veřejné zakázky. V důsledku toho nepotřebovali potencionální zájemci prodloužit dobu nezbytnou pro zpracování a předložení nabídek.

6. V další části námitek žalobce postavil napadené rozhodnutí do širších souvislostí rozhodování o případném porušení rozpočtové kázně. Následně shrnul konkrétní výtky vztahujíc se k samotnému průběhu zadávacího řízení.

7. Žalovaný žalobci podle jeho názoru nesprávně vytýká údajné zmírnění požadavků na technické parametry a potenciální podstatný dopad do výběru nevhodnější nabídky, aniž by jakkoliv skutečně zohlednil charakter poptávaného plnění. Uvedené doložil na příkladu požadovaného jasu monitoru. Dále brojil proti nepřípustné paušalizaci a bagatelizaci svého postupu žalovaným a proti neprokázání naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, především pak proti

absenci možnosti podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, neboť jednotlivé dílčí technické parametry nemohly žádným způsobem výběr nejvhodnější nabídky ovlivnit. Neobstojí ani odkaz žalovaného na ohrožovací charakter správního deliktu, neboť i v takových případech je nutná kvalifikovaná úvaha ohledně reálného ohrožení právem chráněného zájmu. Na příkladu přípustnosti použití přístupu SSL pro WEB GUI namísto přístupu SSH brojil proti zavádějícím nepravdivostem uváděným v žádostech o dodatečné informace samotnými dodavateli. Namítl i to, že ve správním řízení nebylo doloženo, že by okruh potenciálních dodavatelů byl před vydáním dodatečných informací nějakým způsobem odlišný od okruhu potenciálních dodavatelů po vydání dodatečných informací. Navíc časová a administrativní náročnost zpracování nabídky, vč. nutnosti aktualizovat nabídku v důsledku vydání dodatečných informací mohla stěží přesáhnout několik desítek minut.

8. Dále žalobce poukázal na znění § 99 zákona č. 134/2016 Sb., podle kterého je žalobce povinen přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání nabídek pouze za předpokladu, že by to povaha takové eventuální změny zadávacích podmínek vyžadovala, oproti předchozímu zákonu č. 137/2006 Sb., za jehož účinnosti by měla být příslušná lhůta zadavatelem prodloužena v každém případě změny podmínek. Žalobce má za to, že ve smyslu čl. 40 odst. 6 listiny základních práv a svobod měla být aplikována pro žalobce příznivější právní úprava, která pro daný případ nevyžadovala prodloužení lhůty pro podání nabídek.

9. Zcela závěrem brojil žalobce proti tendenčnímu pojetí ohrožovacích deliktů žalovaným, který podle názoru žalobce rozhodl v rozporu se zjištěným skutkovým stavem.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

10. Dne 9. 1. 2017 bylo krajskému soudu doručeno vyjádření žalovaného, ve kterém navrhl zamítnutí žaloby, neboť žalobce zanesl do zadávací dokumentace pravidla, která neodpovídají jeho výkladu, podle kterého prostřednictvím dodatečných informací jen postavil najisto, že v souladu se zadávací dokumentací akceptuje i kvalitativně a technicky obdobná řešení. Z čl. 17.1 zadávací dokumentace jednoznačně vyplývá, v jakých případech mohl přistoupit k akceptaci kvalitativně a technicky obdobných řešení, přičemž takovým případem není nabízení vzorku, jenž nesplňuje obecná konkrétní minimální technická kritéria. Snaží se tedy popřít, že prostřednictvím dodatečných informací vůbec došlo ke změně zadávacích podmínek, avšak tato skutečnost je dle žalovaného evidentní a rozsáhle v obou stupních správního řízení odůvodněná a vyplývá i z předloženého znaleckého posudku s tím, že hodnocení právního rámce zadávání veřejných zakázek nepřísluší znalci a dílčí odůvodnění znaleckého posudku jen podtrhlo správnost závěrů žalovaného.

11. Dále žalovaný vyjádřil své přesvědčení, že v žalobě předestřená argumentace je spíše zavádějící než fakticky relevantní. Není pravdou, že žalobce poptával komplexní IT řešení s nějakými „*minimálními technickými požadavky na kvalitu a funkcionalitu*“, neboť součástí zadávacích podmínek byly minimální technické požadavky na konkrétní parametry konkrétních vzorků, které musely být dodrženy, aby výrobek splňoval zadávací podmínky žalobce. Postupem žalobce byly zmírněny zadávací podmínky, což mohlo vyústit v rozšíření okruhu dodavatelů, kteří by mohli plnit předmět veřejné zakázky, přičemž podle žalovaného je klíčová teze prokázaná i znaleckým posudkem, že výrobky které splňují „přísnější“ požadavek automaticky splňují i požadavek „mírnější“, což však již neplatí vice versa. V důsledku toho, že došlo ke zmírnění zadávacích podmínek tak byl žalobce povinen stanovit lhůtu pro podání nabídek tak, aby měli dodavatelé možnost adekvátně reagovat na změny v požadavcích. K tomu však nedošlo, přestože zadávací podmínky byly žalobcem změněny jen 14, resp. tři dny před uplynutím lhůty pro podání nabídek. Žalovaný zdůraznil, že změny zadávacích podmínek prostřednictvím dodatečných informací nejsou zákonem podporovaným krokem, přičemž v daném případě byly vyvolány individuálními dotazy dodavatelů, z nichž plynulo, že dodavatelé zamýšlí nabídnout plnění, které však zjevně původní zadávací podmínky nesplňovalo. Žalobce některým dodavatelům ustoupil,

zatímco ostatním dodavatelům neprodloužil lhůtu k reagování na tuto změnu. Dopustil se tak porušení zásady nediskriminace.

12. V další části vyjádření v souvislosti s možným krácením poskytnutých dotací žalovaný odmítá, že by jakkoli karikoval či bagatelizoval tvrzení žalobce. V rámci správního řízení se zabýval veškerými argumenty přednesenými žalobkyní a odůvodnění napadených rozhodnutí zcela naplňují požadavky správního řádu.

13. Zároveň uvedl, že mu není zřejmé, jak by měl korigovat své závěry jen na základě tvrzení, že byla žalobcem poptávána „komplexní výpočetní technika“, každý jednotlivý komponent tohoto komplexu musel splňovat technické podmínky, které byly na tento komponent v zadávacích podmínkách kladeny. Dále k žalobnímu bodu IV. žalovaný konstatoval, že se jedná o ukázku nepochopení principu ohrožovacího deliktu dle § 120 odst. 1 zákona, jelikož je nutné rozlišit, zda zadavatel reálně ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky nebo svým postupem navodil stav, kdy k takovému ovlivnění reálně mohlo dojít. To, že k takovému rozšíření okruhu mohlo dojít, vyplývá ze skutečnosti, že možnost nabídnout určitý produkt vyplývá z technické specifikace produktů, jež má daný dodavatel k dispozici. Naplnění je proto hypotézou založenou na znalosti reálných skutkových okolností případu. Žalovaný zdůraznil, že nekonstatoval, že výrobek o „mírnější“ specifikaci bude mít vždy nižší cenu, ale zabýval se rozsahem okruhu potenciálních dodavatelů. Přitom jak znalecký posudek, tak i žalobce potvrdil, že tento okruh může být odlišný v závislosti na dostupnosti výrobků, které splňují zadávací podmínky.

14. Žalovaný zdůraznil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno 12. 9. 2016 a správní řízení tak bylo tohoto dne také pravomocně ukončeno, tudíž před okamžikem, kdy nabyl účinnosti zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Dle § 75 odst. 1 soudního řádu správního přitom„*(p)ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*“ Je tedy nasnadě, že žalovaný rozhodoval v mezích účinné právní úpravy a v těchto mezích musí rozhodovat i správní soud, tudíž v předmětném soudním řízení není dán prostor pro aplikaci čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

15. Žalobce ve své replice ze dne 6. 3. 2017 setrval na svých námitkách v rozsahu podané žaloby a v podrobnostech reagoval na vyjádření žalovaného.

IV. Dosavadní průběh řízení

16. Krajský soud se projednávanou věcí již zabýval a rozsudkem ze dne 26. 9. 2018, č. j. 31 Af 82/2016 – 251, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud došel k závěru, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť je vnitřně rozporné v otázce, jaká právní úprava byla na věc aplikována a z jakého důvodu.

17. Proti tomuto rozsudku žalovaný brojil kasační stížností u Nejvyššího správního soudu, který rozsudkem ze dne 2. 12. 2020, č. j. 8 As 349/2018 – 55, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle názoru Nejvyššího správního soudu z prvostupňového i napadeného rozhodnutí srozumitelným způsobem vyplývá, podle jakého právního předpisu a v jakém znění žalovaný při posuzování správních deliktů postupoval. Obě rozhodnutí jsou proto přezkoumatelná. Správní delikt byl sice spáchán až uzavřením rámcových smluv, tedy za účinnosti pozdější právní úpravy, nicméně jeho skutková podstata kromě uzavření smlouvy vyžadovala, aby zadavatel nedodržel postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky a tím podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Porušení povinnosti prodloužit lhůtu při změně zadávacích podmínek tak bylo třeba posoudit podle zákona o veřejných zakázkách v původním znění, jak správně učinil žalovaný. Žalovaný naopak pochybil v případě postupu podle původního znění při ukládání sankce. Vzhledem k tomu, že k dokončení spáchání správního deliktu došlo uzavřením rámcových smluv, měla být při uložení sankce aplikována pozdější právní úprava. Jednalo se však o pochybení, které žalobce nenamítal a které ve výsledku sloužilo v jeho prospěch, neboť pozdější právní úprava stanovila sankci

přísnější. Nadto Nejvyšší správní soud dodal, že tato otázka není v posuzovaném případě příliš podstatná, neboť se obsahově jednalo o velmi obdobnou povinnost, která byla již dříve dovozována judikatorně skrze zásadu zákazu diskriminace.

V. Další vyjádření

18. Dne 24. 3. 2021 bylo krajskému soudu doručeno podání žalobce nazvané jako doplnění dokazování, ke kterému připojil potvrzení o běžné dostupnosti výrobků splňující minimální technické požadavky stanovené zadavatelem pro část 2. veřejné zakázky, číslo kritéria 2a a 2b. Podle žalobce tyto listiny dokládají, že se v řešeném případě jednalo o na trhu zcela běžně dostupnou techniku, nikoli o specifické plnění, které by bylo dostupné pouze pro některé dodavatele. Okruh potenciálních dodavatelů tak zůstal po celou dobu stejný a nebylo proto ani třeba prodloužit lhůtu pro podání nabídek.

19. Vyjádření žalovaného k uvedenému podání žalobce bylo krajskému soudu doručeno dne 16. 4. 2021. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a konstatoval, že dostupnost zboží na trhu nedeterminuje to, zda se dodavatel bude o veřejnou zakázku ucházet. Žalobcem přiložené listiny proto považuje za irelevantní.

20. Na toto vyjádření žalovaného reagoval žalobce sdělením doručeným krajskému soudu dne 27. 5. 2021, podle kterého nelze ze strany žalovaného provést vše pojednávající teoretickou úvahu o potenciálním rozšíření okruhu účastníků zadávacího řízení, aniž by se žalovaný zabýval významem dílčího technického požadavku zadavatele ve vztahu k předmětu příslušné části zadávacího řízení jako celku, anebo běžnou dostupností tohoto technického parametru před vydáním dotčených informací. Teoretické úvahy nemohou nahradit reálné fungování trhu a opomíjet skutkový stav posuzované věci.

VI. Nové posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného ve výše citovaném rozsudku ze dne 2. 12. 2020, č. j. 8 As 349/2018 – 55, kterým je zdejší soud vázán, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Ve věci rozhodl po ústním jednání, na kterém účastníci setrvali na svých návrzích. Návrhu žalobce na doplnění dokazování krajský soud nevyhověl, neboť jej vzhledem ke svému právnímu názoru vyjádřenému níže shledal nadbytečným.

I. K námitce příznivější právní úpravy

22. Předně se musel krajský soud zabývat námitkou žalobce mířící k nutnosti aplikace pozdější příznivější právní úpravy zakotvené v § 99 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „zákon o zadávání veřejných zakázek“). Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 2. 12. 2020, č. j. 8 As 349/2018 – 55 (dále také jako „zrušovací rozsudek“) zabýval tím, která právní úprava byla a měla být v projednávaném případě aplikována a uložil krajskému soudu, aby posoudil, zda je právní úprava zákona o zadávání veřejných zakázek pro žalobce příznivější. Krajský soud k tomu, vycházeje z právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného ve zrušovacím rozsudku, uvádí následující.

23. Žalobci byla uložena pokuta za spáchání správních deliktů podle 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), kterých se měl

dopustit tím, že změnil zadávací podmínky, aniž by zároveň prodloužil lhůtu pro podání nabídek, a tím porušil zásadu zákazu diskriminace zakotvenou v § 6, a zároveň § 39 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, ve znění účinném ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení, což odpovídá právní úpravě zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012. Uvedeného se měl žalobce dopustit tím, že dodatečnými informacemi k zadávacím podmínkám č. 5 ze dne 19. 1. 2012 a dodatečnými informacemi k zadávacím podmínkám č. 9 ze dne 31. 1. 2012 změnil zadávací podmínky, a současně neprodloužil lhůtu pro podání nabídek.

24. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod platí, že „*[t]restnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.*“ Tato ústavní záruka se uplatní i v řízení o sankci za správní delikty (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27).

25. V době rozhodování správního orgánu prvního stupně a žalovaného byla právní úprava zakotvena v zákoně o veřejných zakázkách. Ve znění účinném do 31. 3. 2012 jeho § 40 odst. 6 stanovoval, že „*[p]rovede-li veřejný zadavatel úpravy v uveřejněném vyhlášení podle § 147 odst. 8, je povinen současně přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení nebo lhůtu pro podání nabídek, a to podle povahy provedené úpravy.*“ Dnem 1. 4. 2012 vstoupilo v platnost nové znění zákona o veřejných zakázkách, podle jehož § 40 odst. 3 „*[p]rovede-li veřejný zadavatel úpravy zadávacích podmínek, je povinen současně přiměřeně prodloužit lhůtu pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení nebo lhůtu pro podání nabídek, a to podle povahy provedené úpravy. V případě takové změny zadávacích podmínek, která může rozšířit okruh možných dodavatelů, prodlouží zadavatel lhůtu tak, aby od okamžiku změny činila celou původní délku lhůty pro podání žádosti o účast nebo pro podání nabídek.*“

26. Zákon o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012 i znění účinném od 1. 4. 2012 v § 6 stanovoval, že je zadavatel povinen postupovat v souladu se zásadou transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Jeho § 39 odst. 1 pak určoval, že veškeré lhůty určené zadavatelem musí být stanoveny s ohledem na předmět plnění veřejné zakázky.

27. Pozdější zákon o zadávání veřejných zakázek s účinností od 1. 10. 2016 v § 99 odst. 1 stanovil, že „*[z]adávací podmínky obsažené v zadávací dokumentaci může zadavatel změnit nebo doplnit před uplynutím lhůty pro podání žádosti o účast, předběžných nabídek nebo nabídek. Změna nebo doplnění zadávací dokumentace podmínek musí být uveřejněna nebo oznámena dodavatelům stejným způsobem jako zadávací podmínka, která byla změněna nebo doplněna.*“ Podle odst. 2 stejného ustanovení „*[p]okud to povaha doplnění nebo změny zadávací dokumentace vyžaduje, zadavatel současně přiměřeně prodlouží lhůtu pro podání žádostí o účast, předběžných nabídek nebo nabídek. V případě takové změny nebo doplnění zadávací dokumentace, která může rozšířit okruh možných účastníků zadávacího řízení, prodlouží zadavatel lhůtu tak, aby od odeslání změny nebo doplnění zadávací dokumentace činila nejméně celou svou původní délku.*“

28. Ze znění uvedených ustanovení vyplývá, že v případě zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012 i znění účinném od 1. 4. 2012 se obsahově jednalo o prakticky stejnou povinnost, jak ostatně vyjádřil také Nejvyšší správní soud ve svém zrušovacím rozsudku (viz jeho bod [29]). Podle jeho názoru žalovaný nepochybil, když místo § 40 odst. 6 zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012 aplikoval § 6 ve spojení s § 39 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012, aniž se zabýval tím, zda § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném od 1. 4. 2012 mohl mít vliv na protiprávnost jednání žalobce, neboť ten nebyl pro žalobce příznivější a nemohl mít vliv na trestnost ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

29. Krajský soud proto na tento závěr navázal a posoudil, zda pro žalobce byla příznivější právní úprava zakotvená v namítaném § 99 zákona o zadávání veřejných zakázek. Na úvod přitom předesílá, že posouzení právní úpravy zákona o zadávání veřejných zakázek nebrání skutečnost, že nabyl účinnosti až dnem 1. 10. 2016, tedy po vydání napadeného rozhodnutí, jež bylo vydáno 12. 9. 2016. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, totiž „*[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí*

správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější". Závěr tohoto usnesení se nepochybně použije také v projednávaném případě, neboť napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí o spáchání správního deliktu a uložení sankce podle zákona o veřejných zakázkách, který byl po právní moci napadeného rozhodnutí nahrazen zákonem o zadávání veřejných zakázek.

30. Posouzením, zda zákon o zadávání veřejných zakázek představuje oproti zákonu o veřejných zakázkách příznivější právní úpravu, se zabýval již Nejvyšší správní soud a ve svém rozsudku ze dne 14. 8. 2020, č. j. 3 As 140/2018 – 64, došel k závěru, že právní úprava správního deliktu podle § 268 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek oproti § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách obecně není příznivější a stejně tak není příznivější ani sankce za spáchání tohoto deliktu. Pro určení příznivosti pozdější právní úpravy je proto třeba zabývat se povahou ustanovení upravujících postup pro zadání veřejné zakázky relevantních v každém konkrétním případě.

I. a Změna zadávací dokumentace

31. V projednávaném případě je rozhodná otázka, zda žalobce provedl dodatečnými informacemi změnu zadávací dokumentace a zda byla tato změna podstatná či nikoli. Je totiž nutno rozlišovat upřesnění zadávací dokumentace a její změnu. To souvisí s námitkou žalobce, že neprovedl změnu zadávacích podmínek, nýbrž pouze postavil na jisto, že bude akceptovat i kvalitativně a technicky srovnatelné řešení.

32. V dodatečných informacích k zadávacím podmínkách č. 5 ze dne 19. 1. 2012 žalobce mimo jiné sdělil, že bude akceptovat také monitory s jasem minimálně 300 cd/m^2 (místo původně požadované hodnoty 500 cd/m$^{2)}$, OpenGL 4.x a vyšší (místo původně požadovaného Open GL 4.1), technologii SATAII (místo původně požadované SATA3) a variantu s podporou PoE pouze na jednom TP portu, pokud bude zařízení dodáno s tzv. injektorem, který případně zajistí dostatečné napájení na velké vzdálenosti (místo původně požadované podpory PoE na dvou TP portech).

33. V dodatečných informacích k zadávacím podmínkám č. 9 ze dne 31. 1. 2012 žalobce mimo jiné sdělil, že k přístupu pro Web GUI je možné použít zabezpečený SSL přístup (místo původně požadovaného SSH přístupu), lze nabídnout přepínač s velikostí routovací tabulky minimálně 256 tisíc záznamů v rámci IPv4 a 256 tisíc záznamů v rámci IPv6 (místo původně požadovaných 512 tisíc záznamech), lze nabídnout přepínač s velikostí tabulky MAC adres minimálně 128 tisíc záznamů (místo původně požadovaných 200 tisíc záznamů) a lze nabídnout přepínač, který obsahuje ventilátor s hlučností 25 dB (místo původně požadovaného nehlučného přepínače).

34. Podle právní úpravy zakotvené v § 49 zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012 i ve znění účinném od 1. 4. 2012 bylo možné upřesnit či vyjasnit parametry uvedené v zadávacích podmínkách vydáním dodatečné informace k zadávacím podmínkám. Obdobně zákon o zadávání veřejných zakázek v § 98 zahrnoval institut vysvětlení zadávací dokumentace.

35. Možnost změny v zadávací dokumentaci dovodil Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007 – 131, který se sice vztahoval k zákonu č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, nicméně vzhledem k podobnosti zakotvených pravidel jsou jeho závěry aplikovatelné i zde. Možnost změny zadávací dokumentace v průběhu lhůty pro podání nabídek tedy nepochybně existovala již před účinností zákona o veřejných zakázkách a nic na ní nezměnil tento zákon ani zákon o zadávání veřejných zakázek.

36. Čl. 17. 1 zadávací dokumentace vyjasňuje, že „*[p]okud se v této zadávací dokumentaci nebo jejích přílohách objevuje odkaz na konkrétního výrobce nebo určitý produkt či výrobek, umožňuje zadavatel ve smyslu § 44 odst. 11 zákona pro plnění veřejné zakázky použít i jiných kvalitativně a technicky obdobných řešení.*“

37. Z citovaného článku zadávací dokumentace krajský soud dovozuje, že zadavatel projevil svou vůli akceptovat kvalitativně a technicky obdobná plnění v případě, že by zadávací dokumentace obsahovala odkaz na konkrétního výrobce nebo na určitý produkt, jinými slovy konkrétně specifikovaný výrobek mohl být nahrazen výrobkem jiného výrobce o shodných parametrech.

38. Oproti tomu dodatečnými informacemi žalobce zjevně umožnil dodání výrobků jiných, než původně požadovaných parametrů, jakkoliv se snaží předloženým znaleckým posudkem prokázat, že z uživatelského hlediska jsou to výrobky kvalitativně a technicky obdobné. Nicméně substituce u nabízených výrobků byla omezena jen na případy, kdy byl požadovaný výrobek vymezen odkazem na konkrétního výrobce nebo určitý produkt či výrobek. Výslovným odkazem na § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012 žalobce jasně deklaroval, že případné odkazy na konkrétní výrobky nebo výrobce jsou pouze a jedině z důvodů jasné a určité specifikace plnění.

39. Žalobce bezpochyby umožnil podání nabídek, ve kterých jím poptávané plnění může být substituované kvalitativně jinými výrobky, které i z laického pohledu soudu vykazují nižší standard kvality, jakkoliv mohou dodatečnými informacemi povolené výrobky z pohledu koncového uživatele plnit uživatelské funkce zcela obdobně. Nižší jas monitoru je bezpochyby snížení náročnosti v určitém parametru monitoru, starší verze standardu OpenGL jistě neobsahuje všechny funkcionality jako původně žalobcem požadovaná verze novější, stejně tak technologie pevných disků SATA3 představuje vývojově novější typ technologie než verze SATA II, přičemž jakákoliv nová evoluce technologie představuje vyšší standard než technologie starší a akceptací starších verzí programů nebo starších technologií bezpochyby žalobce akceptuje plnění, které mu přináší evolučně zastaralejší plnění.

40. I v případě dalšího plnění byly zjevně umožněny náhrady výrobky s nižšími parametry („Switch, plně desetigigabitový switch“, vzorek s velikostí tabulky MAC adres minimálně 128 tis. záznamů routovací tabulky minimálně 256 tis. záznamů, oproti původně požadované velikosti tabulky MAC adres min. 200 tis. záznamů a routovací tabulky min. 512 tis. záznamů). V případě dalších výrobků, tj. „Switch, 100 Mbps + gigabitový uplink, nehlučný“ a zejm. „WiFi, LAN managed AP 802.11 abg“ není schopen soud bez technických znalostí posoudit, zda se jedná o ekvivalentní plnění, přesto je patrné, že došlo ke změně požadovaných parametrů – bez ventilátoru vs. s ventilátorem, resp. počty PoE na TP portech s možností nabíjení.

41. Soud má proto za to, že se v projednávaném případě jednalo o změnu zadávací dokumentace, nikoli její pouhé zpřesnění. Námitka žalobce, že se v projednávaném případě jednalo o kvalitativně a technicky obdobné plnění, je proto nedůvodná.

I. b Povinnost prodloužit lhůtu při změně zadávacích podmínek

42. Posouzení příznivosti právní úpravy zákona o zadávání veřejných zakázek dále závisí na tom, zda existovala povinnost prodloužit při změně zadávacích podmínek lhůtu k podávání nabídek. To souvisí také s žalobní námitkou žalobce, ve které namítá, že nebylo nutné prodloužit lhůtu k podání nabídek a nebyl tak porušen § 39 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.

43. Zatímco zákon o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012 počítal s přiměřeným prodloužením lhůty podle povahy provedené úpravy v případě úpravy v uveřejněném vyhlášení, zákon o veřejných zakázkách ve znění účinném od 1. 4. 2012 počítal s přiměřeným prodloužením lhůty podle povahy provedené úpravy v případě úpravy zadávacích podmínek. Posouzení přiměřenosti lhůty zákon o veřejných zakázkách ponechával na zadavateli, avšak

pokud by se jednalo o podstatnou změnu, bylo by nutné ji v souladu se zásadami zadávacího řízení prodloužit o celou minimální zákonnou lhůtu (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2008, č. j. 5 Afs 131/2007 – 131, nebo také JURČÍK, R. *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář.* 4. vyd. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 427).

44. Zákon o zadávání veřejných zakázek pak rozlišuje dvě situace. První situací je přiměřené prodloužení lhůty, pokud to změna zadávací dokumentace vyžaduje. Druhou situací je prodloužení lhůty v případě takové změny, která může rozšířit okruh možných účastníků zadávacího řízení. V takovém případě se lhůta prodlouží tak, aby od odeslání změny zadávací dokumentace činila nejméně celou svou původní délku (srov. také DVOŘÁK, D. a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář.* Praha: C. H. Beck, 2017, s. 599).

45. Z uvedeného vyplývá, že pro určení, zda je právní úprava obsažená v § 99 zákona o zadávání veřejných zakázek pro žalobce příznivější, je rozhodné, zda se v projednávaném případě jednalo o změnu, která mohla rozšířit okruh možných účastníků zadávacího řízení. Pokud se jednalo o změnu, která mohla rozšířit okruh možných účastníků zadávacího řízení, byla právní úprava zakotvená v § 99 zákona o zadávání veřejných zakázek obsahově shodná s předchozí právní úpravou zakotvenou v § 40 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném od 1. 4. 2012, potažmo § 40 odst. 6 (případně § 6 ve spojení s § 39 odst. 1) zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012. Nebyla by tedy pro žalobce příznivější a nebylo by ani potřebné ji v projednávaném případě aplikovat. Pokud se nejednalo o změnu, která mohla rozšířit okruh možných účastníků zadávacího řízení, bylo nutné dále posuzovat, zda okolnosti konkrétního případu vyžadovaly, aby byla lhůta přiměřeně prodloužena.

46. Zatímco zákon o veřejných zakázkách ve znění účinném od 1. 4. 2012 vyžadoval přiměřené prodloužení lhůty vždy a podle povahy provedené úpravy se posuzovala její délka, zákon o zadávání veřejných zakázek vyžadoval přiměřené prodloužení lhůty pouze v případě, že to vyžadovaly okolnosti. V úvahu tedy přicházela také situace, ve které nebude prodloužení lhůty potřebné vůbec, pokud tak zadavatel usoudí. V takovém případě by proto § 99 zákona o zadávání veřejných zakázek představoval příznivější právní úpravu. Tento závěr je v souladu také s odbornou literaturou citovanou žalobcem, která dovozuje, že „*se tato úprava liší od zákona o veřejných zakázkách č. 137/2006 Sb., z jehož znění se dovozovalo, že příslušná lhůta by měla být ze strany zadavatele prodloužena vždy, byť by došlo pouze k marginální úpravě zadávacích podmínek. Nově tak zákon o zadávání veřejných zakázek dává zadavateli možnost zvážit, zda povaha provedené změny či doplnění zadávacích podmínek vyžadují, aby zadavatel přistoupil k prodloužení příslušných lhůt*“ (PODEŠVA, V. a kol. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář.* Praha: Wolters Kluwer, 2016).

I. c Povaha provedené změny

47. Mezi účastníky řízení je spor o to, zda žalobce byl či nebyl povinen prodloužit lhůtu pro podání nabídek. Jak bylo nastíněno výše, posouzení této otázky stojí na determinaci povahy provedené změny zadávacích podmínek, tedy zda šlo o změnu, která je způsobilá rozšířit okruh potenciálních dodavatelů. Vedle toho je třeba upozornit na to, že ke spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách ve znění účinném do 31. 3. 2012 (tedy znění aplikovaném správním orgánem prvního stupně a žalovaným) bylo nutné nejen nedodržet postup stanovený zákonem pro zadání veřejné smlouvy a uzavření smlouvy na veřejnou zakázku, ale také možnost tímto postupem podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Podmínka změny, která je způsobilá rozšířit okruh potenciálních dodavatelů, a podmínka možnosti podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, přitom v podstatě splývají, neboť „*neprodloužení lhůty pro podání nabídek v případě změny zadávacích podmínek, jež mohla rozšířit okruh možných dodavatelů, zpravidla bude mít potenciál ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť větší počet možných dodavatelů nutně implikuje možnost, že mezi nimi mohl být takový, který by podal výhodnější*

nabídku než ti, kteří se reálně výběrového řízení zúčastnili" (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2019, č. j. 6 As 47/2019 – 37).

48. V projednávaném případě provedené změny zadávacích podmínek (viz body 33 a 34 tohoto rozsudku) umožnily dodání širšího spektra výrobků, než předpokládala původní zadávací dokumentace. Změny spočívaly ve snížení nároků na specifikace výrobků, a tím došlo ke snížení náročnosti kladené na výrobky původními zadávacími podmínkami. Nově tedy mohly být nabízený také výrobky, které splňovaly nižší standard – nižší jas monitoru, starší technologii atd. Přichází proto v úvahu, že těmto novým zadávacím podmínkám mohli vyhovět také dodavatelé, kteří původním zadávacím podmínkám vyhovět nemohli. Lze tak uzavřít, že změna zadávacích podmínek provedená žalobcem spočívala v jejich „změkčení" a byla způsobilá rozšířit okruh potenciálních dodavatelů.

49. Žalobce tudíž měl v souladu s právní úpravou zadávání veřejných zakázek prodloužit lhůtu pro podání nabídek tak, aby další potenciální dodavatelé, kteří nemohli vyhovět původnímu požadavku, ale po úpravě pro ně byly zadávací podmínky splnitelné, měli pro podání nabídek stejnou lhůtu jako dodavatelé, kteří mohli vyhovět již původním nezměněným zadávacím podmínkám.

50. Na uvedeném nic nemění ani argument žalobce, že okruh potenciálních dodavatelů zůstal stejný, neboť se po vydání dodatečných informací k zadávacím podmínkám do zadávacího řízení nikdo další nepřihlásil. Není totiž možné vyloučit, že po provedení změny zadávacích podmínek mohl novým podmínkám vyhovět také další potenciální dodavatel, avšak svou nabídku nepodal, neboť ji nestihl připravit, případně se o to ve světle krátké lhůty pro podání nabídek ani nepokusil. Stejně tak nelze reálné nerozšíření okruhu potenciálních dodavatelů odvozovat ze skutečnosti, že si na průběh zadávacího řízení nikdo nestěžoval, neboť k tomu mohou potenciální dodavatele vést různé důvody. Obdobně možnost neovlivnění okruhu potenciálních dodavatelů nelze usuzovat z toho, zda dodavatelé, kteří nabídku podali, využili možnosti nabídnout plnění dle dodatečných informací. Uvedené v projednávaném případě platí především ve vztahu k přístupu SSH. Skutečnost, že žalobce dodatečnými informacemi umožnil také přístup SSL, avšak žádný z dodavatelů jej nevyužil, nemá vliv na naplnění potenciality rozšíření okruhu potenciálních dodavatelů, neboť nelze vyloučit, že jiní dodavatelé by této možnosti využili, kdyby měli k podání nabídek stejnou lhůtu.

51. Co se týče absence možnosti podstatného ovlivnění nejvhodnější nabídky, tuto nelze odvozovat z cen dodavatelů, kteří své nabídky podali. Skutečnost, za jakou cenu nabídli plnění zájemci, kteří se zakázky účastnili, nemůže být obecně důvodem pro automatický závěr, že ten, kdo se zakázky nemohl zúčastnit, by nebyl schopen nabídnout lepší cenu.

52. Ke spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách totiž stačí pouhá potencialita podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, kterou je nutno aplikovat také na možnost rozšíření okruhu potenciálních dodavatelů, neboť v tomto konkrétním případě obě podmínky prakticky splývají (viz výše). Žalovaný není povinen u ohrožovací formy správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách prokazovat, že existoval konkrétní dodavatel, který by se zadávacího řízení zúčastnil, kdyby se žalobce uvedeného pochybení nedopustil. Opačný postup by představoval nepřiměřený či až nemožný požadavek vůči správním orgánům (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2016 ve věci sp. zn. 4 As 61/2016: „*V případě, že správní orgán, tedy stěžovatel, shledá, že se v daném případě jedná o ohrožovací formu správního deliktu, nelze faktický vznik škody z logiky věci nijak prokazovat. Pokud by totiž správní orgán toto ohrožení právem chráněného zájmu blíže prokazoval, ve skutečnosti by jeho dokazování směřovalo k tomu, do jaké míry došlo ke skutečné poruše u tohoto právem chráněného zájmu, v konkrétní věci, zda tu skutečně byla výhodnější nabídka jiného dodavatele, který od jejího podání ustoupil pouze z důvodu chybného stanovení kvalifikačních předpokladů. Nejvyšší správní soud se v tomto směru ztotožňuje s názorem stěžovatele, že takové dokazování by bylo nepřiměřeně obtížné či přímo někdy i*

nemožné, neboť by bylo nutné oslovit blíže neurčený okruh jiných dodavatelů nacházejících se často na velkém území. Takové dokazování by proto bylo často za hranicí možností správního orgánu a mohlo by vést k nemožnosti účinného postihování porušení povinností zadavatelů dle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.“). Z rozsáhlé judikatury správních soudů vyplývá, že postačí, pokud ve svém rozhodnutí učiní kvalifikovanou úvahu, ze které bude logicky a srozumitelně vyplývat, proč v důsledku pochybení zadavatele mohlo dojít k rozšíření okruhu potenciálních dodavatelů a podstatnému ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.

53. To žalovaný učinil. Argumenty směřující k potencialitě rozšíření okruhu potenciálních dodavatelů uvedl především v bodech 54 až 56 napadeného rozhodnutí a následně navázal úvahami nad možností pochybení žalobce podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. V této otázce pak především odkázal na prvostupňové rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně se možností podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky zabýval především v bodech 75 až 77 prvostupňového rozhodnutí.

I. d Dílčí závěr

54. Krajský soud má s ohledem na vše výše zmíněné za to, že v projednávaném případě došlo ke změně zadávacích podmínek, která mohla rozšířit okruh potenciálních dodavatelů a která vyžadovala prodloužení lhůty k podání nabídek. Z toho důvodu pro žalobce právní úprava zakotvená v § 99 zákona o zadávání veřejných zakázek nebyla příznivější a námitka žalobce směřující k této právní úpravě, je proto nedůvodná. Ze stejného důvodu považuje krajský soud za nedůvodnou námitku žalobce, že neprovedl změnu zadávacích podmínek, a námitku žalobce, že nebylo nutné prodloužit lhůtu k podání nabídek, neboť bylo prokázáno, že ke změně zadávacích podmínek došlo, a že nebyla prodloužena lhůta k podávání nabídek, přestože prodloužena být měla. Stejně tak krajský soud považuje za nedůvodnou námitku žalobce, že jeho jednání nemohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a že okruh potenciálních dodavatelů zůstal stejný. Jak krajský soud uvedl výše, potencialita ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky a rozšíření okruhu potenciálních dodavatelů vyplývá z povahy změny zadávacích podmínek spočívající ve zmírnění původních zadávacích podmínek. S tím také souvisí nedůvodnost námitky žalobce, že žalovaný vykládal povahu správních deliktů tendenčně, neboť závěry žalovaného vyplývají z povahy ohrožovacích deliktů a ustálené judikatury správních soudů.

II. K dalším námitkám žalobce

55. Žalobce dále brojil proti tomu, že žalovaný nezohlednil skutečnost, že žalobce není IT odborníkem a jeho požadavkem proto bylo zajištění dodávky kompletní IT technologie. Nesouhlasil ani s tím, jakým způsobem žalovaný srovnával jednotlivé technické parametry, a namítal, že laicky interpretoval závěry znaleckého posudku.

56. Lze jistě lidsky chápat, že žalobce není odborníkem na IT a ani na veřejné zakázky, což by soud ani od Fyzikálního ústavu Akademie věd ČR neočekával. Přesto argumentaci nedostatkem kompetencí v oblasti IT a případně ani nedostatkem kompetencí v oblasti veřejných zakázek nemůže soud připustit. Žalobce byl v pozici zadavatele nadlimitní veřejné zakázky a z toho mu vyplývají určité odpovědnosti, kterých se nemůže zprostit odkazem na nedostatečné odborné kompetence. Soud sice chápe, že žalobce požadoval dodání určitého funkčního celku, nicméně tento celek nadefinoval prostřednictvím jeho dílčích částí. Soud netuší a konečně ani při posouzení zákonnosti zakázky nepotřebuje vědět, z jakých důvodů nadefinoval žalobce dílčí prvky celku tak, jak je nadefinoval, ale jistě ho něco vedlo k tomu, aby požadoval určité parametry výrobků. Nic mu nebránilo nastavit minimální parametry dodávaných částí tak, aby se jednalo o nejobvyklejší možné a dostupné zboží, případně tak, aby mu vždy mohly být nabídnuty výrobky nových generací. Soud nehodnotí ani to, o jak dostupné zboží se jednalo v

době zakázky, ani v jaké kvantitě bylo nabízeno, nicméně, jak soud uvádí výše, i z laického pohledu je patrné, že dodatečnými informacemi bylo umožněno dodání zboží s nižšími nebo jinými parametry nebo starších generací, a není rozhodné, zda bylo uživatelsky obdobné, ale to, zda by zboží se změněnými parametry mohl dodat i jiný dodavatel, než který se o zakázku ucházel, pokud by měl dostatek času k podání nabídky.

57. Ke znaleckému posudku pak krajský soud ve shodě se žalovaným (viz bod 42 napadeného rozhodnutí) uvádí, vzhledem k tomu, jakým způsobem byly položeny znalecké otázky, nemá znalecký posudek pro posouzení naplnění znaků skutkové podstaty projednávaného správního deliktu význam, neboť žalovaný nezkoumal, zda plnění umožněné dodatečnými informacemi bylo kvalitativně a technicky obdobné, nýbrž to, zda v jejich důsledku existovalo potencionální ovlivnění možnosti získat nejvýhodnější nabídku. Chtěl-li žalobce znaleckým posudkem prokázat neporušení zákonných pravidel při zadávání veřejné zakázky, měly znalecké otázky vést ke zkoumání, zda bylo nebo nebylo dodatečnými informacemi v daném místě a čase umožněno rozšířit potencionální okruh dodavatelů, čímž by byli dodavatelé, kterým nebylo umožněno účastnit se zakázky diskriminováni.

58. Obdobně pro posouzení spáchání správního deliktu nelze přihlížet ani k žalobcem namítaným širším souvislostem rozhodování o případném porušení rozpočtové kázně. O důsledcích správního deliktu pro případný odvod za porušení rozpočtové kázně bude rozhodováno v samostatném správním řízení, přičemž proti případným následkům takových rozhodnutí může žalobce samostatně brojit v rámci zákonných prostředků ochrany. Nad rámec uvedeného krajský soud uvádí, že uložení pokuty v řízení o deliktu podle jeho názoru automaticky neimplikuje zásah v podobě odvodu za porušení rozpočtové kázně, natož odvodu v plné výši. Při rozhodování o případném porušení rozpočtové kázně a odvodu musí správní orgán posoudit a zohlednit nejen existenci případného porušení rozpočtové kázně, ale také jeho rozsah a důsledky v konkrétním posuzovaném případě, přičemž výše odvodu se odvíjí od samotné právní úpravy, kterou se řídí poskytování dotací.

59. Na závěr krajský soud doplňuje, že žalovaný v napadeném rozhodnutí skutečně nepatřičně připodobnil změnu zadávacích podmínek v projednávaném případě k příkladu dopravy dopravním prostředkem průměrnou rychlostí 70 km/h a koňským spřežením, jak namítá žalobce. Vyjádření žalovaného však nemohlo mít vliv na výslednou zákonnost jeho rozhodnutí.

60. Taktéž další námitky žalobce jsou proto nedůvodné.

VII. Shrnutí a náklady řízení

61. S ohledem na vše shora uvedené krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

62. Výroky o nákladech řízení se řídí § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovaný měl v řízení plný úspěch, ale v souvislosti s tímto řízením mu žádné náklady nad rámec jeho administrativní činnosti nevznikly, a proto krajský soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

Brno 23. února 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Hladíková.